

ГОТҮЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава
Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
168 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:
“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Роми Баб'юк

З М І С Т :

На Великдень у бабусі	2
Сидір Воробкевич: Рідна мова	6
Братчик Ірко: Українське море (Загадка)	10
Звіринець „Готуйся”	12
Скаканка	15
Я козак	16

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та не-новачки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 25 центів в ЗДА, 30 центів в Канаді.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД:

Наймолодшому своєму передплатникові, Буй-Турові Всеволодові **Онишкевичеві** із Бостону за 1 доляр, юначці **Вірі Янович** та її Мамі за збірку на коляду у висоті 14.50 доляра. Датки склали: пані — **Ольга Гнатишак**, **Емілія Стефанюк**, **Анна Стефанюк**, **Ольга Копчак**, **Міля Сайлен**, **Кляра Лаврів**, **Люба Янович**, панове — **Василь Сава**, **Володимир Копчак**, **Володимир Гуска**, **Олекса Біляк**, **Михайло Дарчук**, **Іван Тарнавський**, **Михайло Мацьопа**, **Андрій Садовий**. Щиро дякуємо!

Юначка Вірка Янович із Адамс, Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Я вже перейшла до Юнацтва і хочу попрощатися з Тобою.

Я самітниця і Тому завжди Тебе радо читала. Через Тебе я часто довідувалася про своїх товаришок з таборів.

Як кожного року, так і тепер посилаю Тобі чотирнадцять і пів доляра, що їх ми з Мамою на-збирали на „коляду” для Тебе.

СКОБ! Віра Янович

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (85)

Квітень

1963

НА ВЕЛИКДЕНЬ НАЙЯСНІШЕ СХОДИТЬ СОНЦЕ,
І НАЙГОЛОСНІШЕ ДЗВОНИТЬ ДЗВІН,
ЗАГЛЯДАЄ РАДІСТЬ У ВІКОНЦЕ
А ВЕСНА ГЛЯДИТЬ З УСІХ СТОРІН.

НА ВЕЛИКДЕНЬ НАЙНІЖНІШЕ ПЕСТИТЬ ВІТЕР
І БЛИЩАТЬ КВІТКИ ВІД РАННІХ РОС,
І ГЛЯДИТЬ, ЯК ГАГІЛКИ ВИВОДЯТЬ ДІТИ
З УСМІХОМ ВОСКРЕСЛИЙ САМ ХРИСТОС.

Мал. Р. Баб'юк

Ой малює Одарочка
Писанки червоні,
І біжать до неї взори:
Півні, зорі, коні.

Подумала Одарочка,
Сіла за роботу.
Вже всі взори на писанці
В Велику Суботу!

Кожне просить на писанці
Його написати,
Кожне хоче звеличати
Господнє Свято.

Кожне каже: — На писанці
Я вже не віднині!
Мене здавна так писали
Та ще в Україні!

НА ВЕЛИКДЕНЬ У БАБУСІ

Дуже раділи Богданко й Оленка, що на Великдень поїдуть до Бабусі в гори. Богданко вже навіть викреслював кожний день у календарці, що то приходить із „Готуйсем”, а Оленка слухала пильно, що каже заповідач у радіо, щоб впевнитися, що до Великодня вже буде справді весна, і стане так тепло, що сніг стопиться навіть у горах, де живе її Бабуся. Бо в місті снігу і так небагато. Ось Богданкові нові санчата продармували всю зиму!

Думали вже і про дарунки для Бабусі, бо з порожніми руками не годиться їхати в гостину, та ще й у таке велике свято! Мама вишивала для Бабусі скатерть у червоні гвоздики, а Оленка пробувала вишити хоч маленьку подушечку на голки. Вишивати не було дуже легко, бо що лиш вишиєш кілька хрещиків, зараз треба пороти. Але подушечка була таки готова ще далеко до Великодня, бо перед Квітною Неділею. Богданко не

купував шоколядок, бо їх у пості і так не треба, а зате пильно складав цент до centa, щоб купити Бабусі такий фляконик, розмальований у трипільську доріжку, як йому дуже подобався на виставі у крамниці.

Коли ж сонечко стало щораз частіше усміхатися з-поза хмар і потепліло так, що можна було вже ходити в літніх плащах, не було вдома іншої розмови, як про подорож до Бабусі.

**

Відбули реколекції, відсвяткували Вербну Неділю. Оленка завзято біла лозою всіх, навіть свої ляльки та ведмедика. Всі разом вислухали Страсті у Чистий Четвер, а тут вже і в школі настали святочні вакації і сходи́н не мало бути цього тижня. Ще відвідали Божий Грїб у Велику П'ятницю, а тоді вже стали збиратися, щоб виїхати в суботу зараз зранку та взяти Бабусю зі собою на Воскресну Утреню до церкви в сусідньому містечку.

Коли вже виїхали автом, день був чудовий, а при дорозі цвіли кущі дикої рожі, золотодощу та „собачого дерева”. Вітки дерев із свіжими, дрібненькими листочками стояли понад дорогою, мов розмережане склепіння. Щохвилини перебігали їм дорогу сарни, а зайчики вискакували, здавалося, з-під самих коліс авта.

Коли ж минали якесь інше авто, Оленка ніколи не забувала сказати:

— О, вони певно теж їдуть до своєї Бабусі, на Свята. Тільки наша Бабуся краща ніж їхня.

Та ось вже вїхали в гори, ось вже і побачили на порозі хати на пригірку свою „найкращу Бабусю”, що вижидала дорогих гостей. Кудлата собачка Мушка трохи не впала на radoщах під авто, так, що тато ледве вспів насилу здержати його, аж воно вголос запищало.

Діти хотіли вискочити якнайшвидше з авта, щоб зараз попасти в розкриті обійми Бабусі, та тут Богданко необачно штовхнув Оленку, а вона крикнула на нього по-чужому. Богданко їй так само відповів, тільки ще нечемніше. А Оленка знов собі!

Опам'яталися тільки тоді, коли Мама пригадала:

— Діти, що це ви? Навіть з Бабусею не привітаєтеся?!

Тоді Богданко підбіг до Бабусі та гукнув з усієї сили по-чужому:

— Галло, Бабусю!

А Оленка вже хотіла охопити Бабусину шию руками, коли раз сталося щось неждане: зникла кудись добродушна усмішка з Бабусиною обличчя. Руки, що були простягнені до внуків, опали безрадно, а з очей закапали рясні сльози. Мама й Тато кинулися миттю до Бабусі. Мама пригортала її, Батько навіть поцілував її руку, а Бабуся тільки схлипувала крізь сльози:

— То ваші діти... ваші діти вже навіть до мене говорять по-чужому?..

Богданко й Оленка зніяковіли. Вони ще навіть ніколи не бачили, щоб хто дорослий плакав!

Аж Тато згадав, що вони тут стоять та показав на хвіртку до городу:

— Ідіть там бавитися, поки вас покличемо!

Пішов Богданко, за ним Оленка, а за ними Мушка, опустивши сумно хвіст. В городі вже цвіли жовті нарцизи, цвирінькали пташки, а навіть цяткований метелик пролітав з квітки на квітку. Одначе дітям ніщо не було миле. Вони йшли стежкою, гляділи собі під ноги й мовчали. Аж Оленка відважилася й почала:

— Бачиш, ти мене штовхнув і Бабуся заплакала!

— Ов-ва, штовхнув то штовхнув, а Бабуся плакала того, що ти лаялася!

— Бо так тобі треба! — розгнівалася знов Оленка, коли саме із хати вийшла Мама. Богданко хотів ніби спершу втікати, але й не було куди і Мама мабуть того вийшла, щоб з ними говорити. Бо підійшла простісінько до них. Богданко вспів тільки проворкотіти Оленці:

— Ого, тепер тобі дістанеться!..

Але Мама не гнівалася, тільки була дуже сумна. Повела дітей на лавочку під розцвілим кущем та аж там промовила:

— Бачите, діти, ми всі хотіли справити Бабусі приємність, а вийшло щось зовсім інше.

— Бо чого Оленка... — вже почав був Богданко, але якось сам замовк.

— Погано було те, що ти, Богданку, не дивився якслід та штовхнув Оленку. Негарно було й те, що ти, Оленко, відповіла йому нечемно, хоч бачила, що він зробив це ненароком. Та не це було найгірше і не того бабуся плакала. Вона так розплакалася того, що ви, її внуки, говорите поміж собою та до неї — чужою мовою.

— А хіба ж Бабуся її не розуміє?! — спитала Оленка, але зараз сама чомусь пожалувала, що так сказала.

— А якже тоді вона договорилася б із поштарем, з городником, зі сусідами? — відповіла Мама. — Звичайно, що знає вона і цю і інші чужі мови. Та не в цьому справа. Одна річ знати мову та вживати її, коли слід, а друга — говорити чужою мовою поміж самими своїми. А Бабуся ж українка і ви українці, навіть новаки. А я вже стільки разів казала вам, що ми, українці повинні говорити поміж собою лиш по-українськи. І ваші сестрички та братчики у Пласті вам це певно теж казали...

— Казали... — признав покірно Богданко.

— А бачите! Але я мушу вам ще щось розказати. В Бабуні був колись крім мене ще один син. Він приходився б вам дядьком. Це було ще давно, коли ми всі жили в Україні. Як знаєте, і тоді пануваи над Україною вороги-чужинці. І одного разу, на

коридорі високої школи, де він учився, дядько почув, як гурток чужинців-студентів насміхався з нашої мови. Цього дядько не міг стерпіти. Приступив до них та почав переконувати, яка гарна наша мова, та як здавна нею говорило й писало стільки славних людей. Та з цими чужинцями не по-розумному було говорити. Вони накинулися на дядька з кулаками. Коли ж прийшла ворожа поліція, то арештувала не напасників — своїх, а невинного в нічому дядька. В тюрмі він простудився та помер, саме на Великдень, багато вже років тому. То хіба ж не крається бабусине серце, коли її син загинув в обороні рідної мови, а ви, його сестринки, вітаєте її по-чужо-му, та ще в такий день?...

Богданко похнюпився, а в Оленки сльози висіли вже на кінчиках вії. Аж Мамі видно їх жаль стало, бо сказала:

— Дуже зле ви зробили, але я вірю, що тепер запам'ятаєте собі та більше такого не зробите. Віжіть та перепросіть Бабуся. Обіцяйте їй, що вже більше ніколи таке вам не трапиться, ні тут, у неї, ні в нас дома, ні в домівці, ні навіть у чужій школі, в розмові з українськими дітьми.

Богданка й Оленку наче хто на перегонове авто посадив: вони миттю схопилися та побігли в хату, побравшись за руки. А за ними Мушка, радісно помахуючи хвостиком.

Мама залишилася в городі і ждала. Минула довга хвилина, аж з хати вийшла усміхнена Бабуся. Руки держала на раменах внуків.

— Знаєш, доню, — промовила вона до Мами, — вони вже не будуть ніколи говорити ні до нас, ні одне до одного чужою мовою! Вони саме обіцяли мені, і я їм вірю!

Сидір Воробкевич

Мал. І. Савойка

РІДНА МОВА

Мово рідна, слово рідне!
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

Як ту мову мож забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити,
Нанька наша мила?!..

Ой, тому плекайте діти
Рідненькую мову,
І учіться говорити
Своїм рідним словом!

Мово рідна, слово рідне, —
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

Побережжя Греції біля Маратону, де буде цього року Світове Джемборі.

Дороге моє Новацтво!

В першу чергу щиро вітаю Вас усіх, Ваших Батьків, Сестричок та Братчиків із Святом Воскресення Христового!

А далі хочу розказати Вам щось більше про те, що обіцяв був Вам у березні: про Світове Скавтське Джемборі. Я вже писав Вам, що відбудеться воно у Греції.

Мабуть кожен з Вас має в себе дома книжку із картами різних країн. Така книжка зветься **атлас**. Якщо не маєте її дома, позичте собі у шкільній або міській бібліотеці та пошукайте, де саме лежить Греція. І напевно знайдете її, в Європі, над Середземним морем. Коли приглянетесь ближче, побачите, що Греція лежить не так далеко від України. І справді, вже у княжі часи, коли ще не було навіть таких кораблів, як сьогодні, наші купці та вояки пливли туди Чорним морем на звичайних човнах, порушуваними веслами. Ви всі певно пригадуєте, як наш князь Олег Віщий переміг був греків та на знак перемоги прибавив свій щит на воротах їх столиці-Царгороду. Україна прийняла Христову віру грецького обряду. Опісля, коли Грецію зайняли були турки, багато молодих греків їздили вчитися в українські академії: у Київ, в Острог, Львів.

Отже, в цій Греції з'їдуться тепер найкращі із скавтів цілого світу на Джемборі. А відбудеться воно недалеко Атен, теперішньої столиці Греції. Місце це зветься Маратон. Тут була, дуже дуже давно, ще перед народженням Ісуса Христа, велика битва. На Грецію напали були перси, однаке греки побили їх, хоч персів було куди більше. Коли греки перемогли, вислали вістуну в Атени, щоб якнайшвидше сповістив, що ціла Греція врятована. Вістун Пейдипід перебіг без відпочинку біля тридцяти миль. Коли прибів в Атени, мав час ще тільки кликнути: „Ми перемогли“! — та впав мертвий від такого великого зусилля.

На знамені цьогорічного Джемборі, що його тут бачите, скавт біжить поряд з Пейдипідом, який не жалував свого життя, щоб лиш якнайшвидше принести вістку про перемогу своєї батьківщини.

Про цих наших пластунів, що пойдуть на Джемборі, та що вони будуть там робити, розкажу Вам у травні.

НАШ КАЛЕНДАРЕЦЬ

Як бачите, цього року приносить Вам „Готуйсь” кожного місяця календарець, що його малює сестричка Оксана з Торонто. Календарець призначений завжди на один місяць даліше, як саме число. Це тому, щоб Ви мали його вчасно, навіть якби пошта не доставила журнал Вашим Виховникам зараз на початку місяця.

Отже, квітнєве число Ви дістали ще з березневим числом. Там зараз Ви певно пізнали, що дня 12 квітня буде Велика П'ятниця, а чотирнадцяте, п'ятнадцяте та

шінадцяте квітня, прикрашені писанками, це Великдень. На Вербну або Квітну Неділю приготована лоза, щоб нею „бити” всіх, а при Великодньому Понеділку стоїть відерце води, бо в той день є звичай обливати водою. День двадцятьдев'ятого квітня видно „крізь воду”, а в воді наш тризуб з якором, що ним припинають кораблі до морського дна. Чому так, це — знаємо із загадки, що в цьому числі.

А шостого травня святкуємо день Опікуна Пласту лицаря, Святого Юрія. Його вшановуємо

Дуже вродливо. Якщо тоді вже тепло, влаштуємо першу весняну прогулянку.

Дня двадцятьтретього травня припадає свято Вознесіння Господнього, на пам'ятку того, що Ісус Христос вознісся на небо в сороковий день після Великодня.

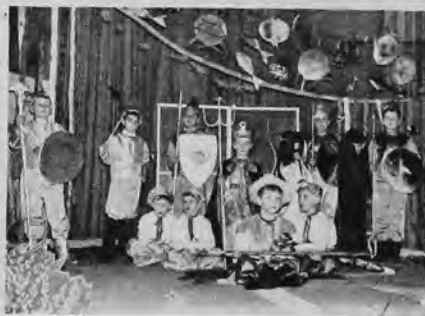
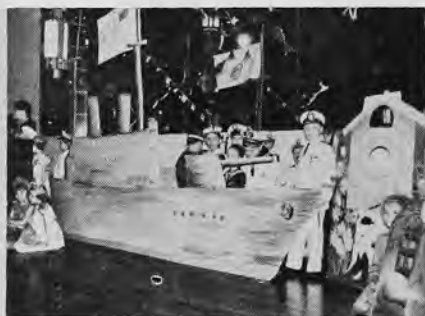
Цілий місяць травень віддаємо особливу пошану Пречистій Діві Марії, і це теж зазначене в календарці, а в другу неділю травня кожна дитина віддає честь своїй Мамі.

Отже, тепер повісьте ці календарці рядочком на стіні у своїй

кімнаті та пильно слідкуйте, що припадає на якийсь день.

Мал. О. Борис

Новацька забава в Нью Йорку. Влаштувала її, як звичайно, Сестричка Сташка Гойдиш. На цей рік казка була про подорож до Морського Князя. На світлинах бачимо: танок лебедів, корабель Української Чорноморської Фльоти, моряків та старшин Української Чорноморської Фльоти та Морського Князя зі своїм почетом.

УКРАЇНСЬКЕ МОРЕ

(Подав братчик Ірко)

Україна була колись могутньою морською державою. Мала свої кораблі на Дніпрі й на Чорному морі. Княжі дружинники пливали морем аж у Візантію. Козаки - запорожці гуляли по морю, нападали на турків та вивольяли наших бранців з турецької неволі.

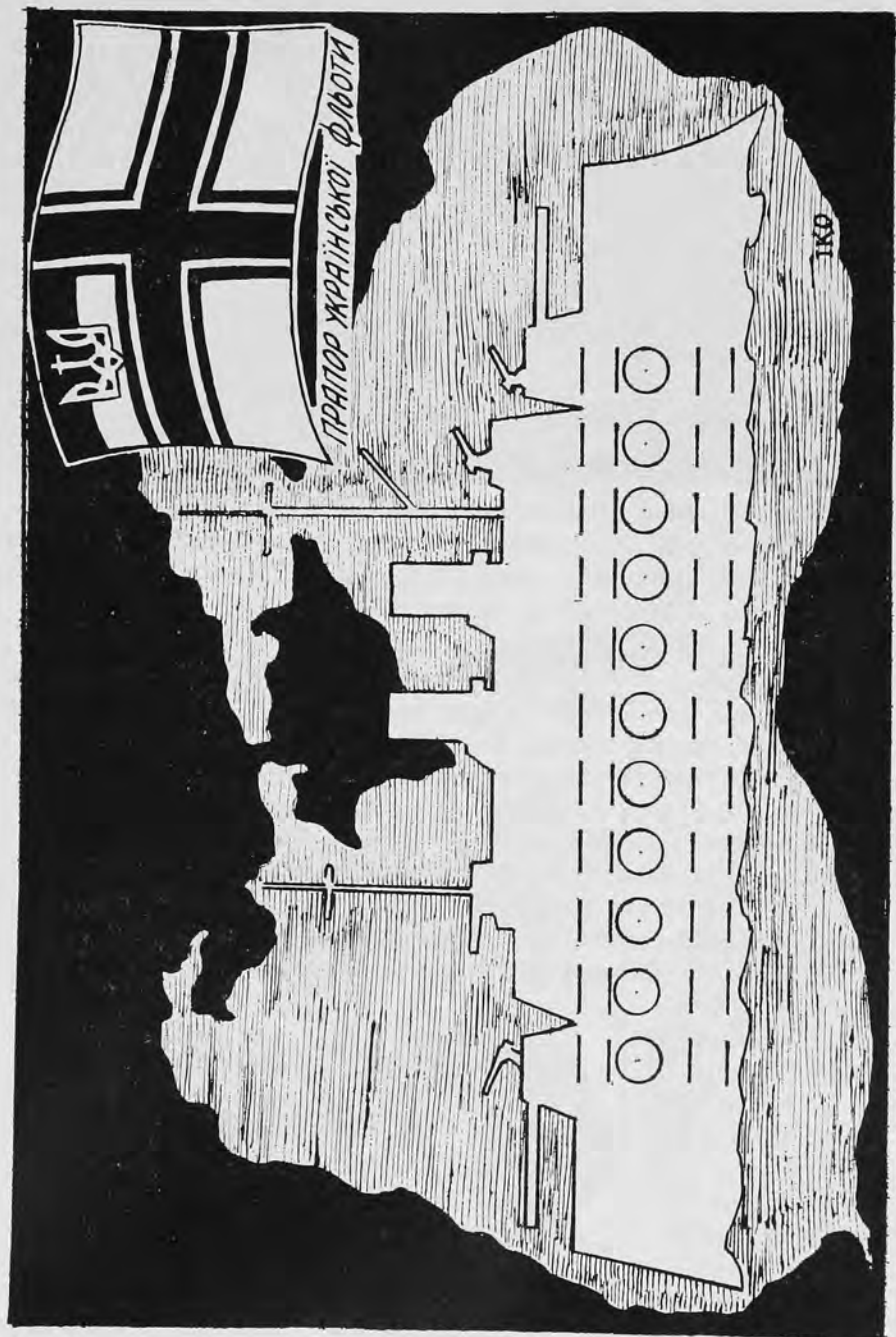
І коли Україна стала самостійною в 1918 році, не забула про своє Чорне море. Український Уряд проголосив закон, що всі кораблі на Чорному морі стають власністю України. Тоді всі кораблі на Чорному морі підняли українські морські прапори, такі, як бачите на малюнку побіч, та прийняли українські назви, як: „Запорожець”, „Гетьман Хмельницький”, „Мазепа”, „Соборна Україна”, „Воля” й багато інших.

На малюнку бачите один з кораблів Української Фльоти, що його назву маєте відгадати. Він носив назву гетьмана, що здобув собі славу морськими походами проти турків та татар. Букви на місці віконць-колісцят дадуть нам назву корабля.

Починати вписувати зліва, кожне слово вписувати згори вниз, перші дві букви на вищих двох рисках, третю у „віконці”, дальші дві знов на рисках. Значіння слів:

- 1) Колись у давнину ними порушували човен
- 2) Визначена дорога на прогулянці або у змаганні
- 3) Прапор на кораблі висить на
- 4) Ідучи у бій, козаки кликали тричі: „ ”
- 5) Запорозьку Січ заложив князь Дмитро Вишневецький, що його називають у пісні
- 6) Човен називається інакше
- 7) Коли насуваються , моряки приготовляються до бурі.
- 8) До моря вливаються великі ріки і малі
- 9) Грубий мотуз, що його вживають на кораблях
- 10) На морі бувають часом високі
- 11) Назва козацького човна, а також і птиці

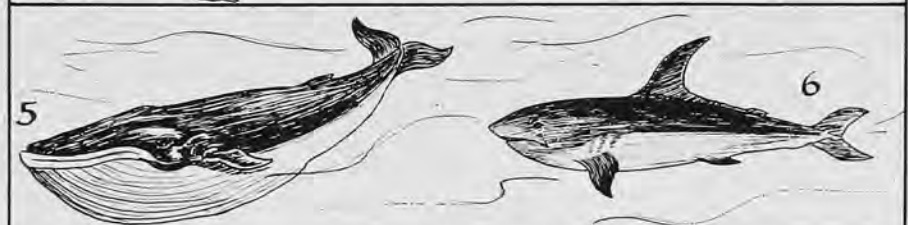

Із новацької забави в Нью Йорку: Славчик Куровицький — морський коник, Оксанка Куровицька — курчатко, Леся Гной — Червона Шапочка, Олесь Кузишин — гетьман Богдан Хмельницький. Їх мамусі допомагають „Готуйсеві” — висилають його щомісяця на пошту.

ЗВІРИНЕЦЬ „ГОТУЙСЯ”

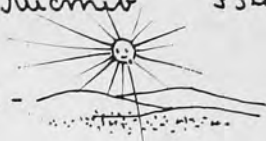
Новацтво читає багато різних книжечок не лиш у нашій, українській мові, але й у чужих. Там пізнає не раз різних звірів, знає, як вони живуть, але не знає, як назвати їх в українській мові. Тому сестричка Лебідка з Канади прислала нам такий цілий звіринець і подала назву кожного звіра. А братчик Ірко намалював їх. Та спровадити цілий звіринець з Канади — не так легко. А тому змогли ми вмістити його аж у квітневому числі, хоч мав він ще бути у березневому. Запам'ятайте собі добре назву кожного звіра та знайдіть його на образку. Кожний звір зазначений тим самим числом, що й його назва тут:

1) Бегемот	hippopotamus	das Nilpferd
2) Носоріг	rhinoceros	das Nashorn
3) Морж	walrus	der Walross
4) Тюлень	seal	die Robbe, der Seehund
5) Кит	whale	der Walfisch
6) Акула	shark	der Heifisch
7) Бобер	beaver	der Biber
8) Ласиця	weasel	das Wiesel
9) Дикобраз	porcupine	der Stachelschwein
10) Хобот слона	elephant's trunk	der Elefantenrüssel

Iz recmit "Tirok"

The Beruk -

"Tirkau"

Zaberu narirku

Bo nato Sira

man,

-to, mirshu!

bei me yaru,

cazuru,

zry

- Mapeny

Y enabky bmanuru.

Ciaru me "Tfoco"

zburaru,

A manu i manuzi
Lobo pruragaru.

Amrburu

-cyto

Aue ne bzarsai,

Y soviro qyue!

Tilboa

- Tact

„Білки” виводили прадавні українські гагілки-хороводи, що їх знає наш нарід ще з часів перед прийняттям християнства. Їх виводили тоді на гесть весни, що приходила. Назви цих гагілок: „Ходить жужок по долині”, „Повилися огірожки”, „А ми просо сіяли, сіяли”, „Ой зацвили фіяложки”, . А є ще дуже багато інших гагілок. Зима-Морена це було солом'яне опудало, що його топили весною в різці, щоб зима вже не поверталася. Хлопці ставили на Великдень „вежі” або „дзвіниці”. А тому „Білкам” не пощастило їх поставити.

Мал. О. Борис

СКАКАНКА

Коли настане весна, новажки дуже люблять бавитися скаканкою, одинцем, або так, що дві крутять мотузком, держажи його за кінці, а третя перескакує. При цьому добре відгислити, щоб рівномірно крутити та скакати. Однаке дуже гасто відгисляють при цьому в гужій мові, бо по-українськи не знають. Тому саме подаємо тепер одну таку українську скаканку, а далі подамо і більше, бож новажка завжди говорить по-українськи, коли бавиться з українськими дітьми.

Коли скочу: раз і два,
Закружляє голова.

Коли скочу: три, чотири,
В черевиках будуть діри.

Коли скочу: п'ять і шість,
Кожний миску каші з'їсть.

Коли скочу: сім і вісім,
Засміється вовк у лісі.

Коли скочу: дев'ять, десять,
Тоді мотуз обірветься!

Мал. К. Клюфас

Ой устану я раненько,
Помолюся сам чемненько —
Подивіться усі, як!
Бо великий я козак!

Ой устану я раненько,
Сам помиюся швиденько,
Подивіться усі, як!
Бо великий я козак!

Ой устану я раненько,
Одягнуся сам скоренько,
Подивіться усі, як!
Бо великий я козак!

Ой устану я раненько,
Зачешуся сам гладенько,
Подивіться усі, як!
Бо великий я козак!

Ой устану я раненько,
З'їм сніданок ще смачненько
Подивіться усі, як!
Бо великий я козак!

А колись одного дня
Сяду ранком на коня
І на Січ поїду так,
Бо великий я козак!

Мал. К. Клюфас

Наймолодший передплатник „Готуйся” — Буй-Турик Всеволод Онишкевич із Бостону, Америка.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Новачка Вірляна Ткач із Нью-арку, Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Пересилаю Тобі розгадку загадки із березневого числа. Я належу до роя „Маки” в Ньюарку. Ми всі дуже радо читаємо Тебе. Наш рій буде виводити гагілки на Великдень. Цієї зими ми всі їздили багато на ковзах. А незабаром будемо плавати. Всі вибираємося у табір.

Готуйсь!

Новачка Вірляна Ткач

Новачка Дада Фіглюс із Денверу, Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Я називаюся Дада Фіглюс і мені вісім років. Посилаю розв'язки загадок із „Готуйсь” за березень 1963 року.

Загадка про новачку:

Дівчинка на першому образку — новачка, бо вона держить всі свої речі в порядку та чистоті. Друга не новачка, бо в неї все порозкидане.

Готуйсь!

Новачка Дада Фіглюс

Обидві вони добре відгадали загадку-хрестиківку:

кріоппсесву	ушялгагм
риксаіпінс	мосозиа
обеирсилут	рвирім
КАРПАТСЬКА	УКРАЇНА

Добру розгадку загадок, що була в числі „Готуйсь” за лютий цього року, прислали: **Юліанка Осінчук** з роя „Волошки”, **Гнізда „Степові Квіти”** з Нью Йорку, **Володимир Гайдар** із роя „Ведмедики” з Воффало, та **Наталка Стрілецька** від всього свого роя „Жайворонки” з Монреалу, Канада. Розгадка така:

АлЛилуя	АллиЛуя
ОрЕл	м'Ясо
КаСа	оРіх
Хляп	пИла
ДрУк	ІСус
РіКа	рАма
КоРа	СКОБ
УлАд	кОса
Київ	оСел
ВиНо	кАра
ЛуК	Чуб
ОтАра	

Леся Українка — це прибране ім'я Ляриса Косач.

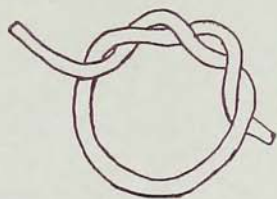
Новак - Самітний Андрій Свищук із роя „Зайчики”, що про нього ми писали в лютому пише нам:

Пригода, що її хочу розказати, сталася не в самому таборі, а незабаром після табору „Плем'я новаків” біля Дітройту. Я, мій брат та наш товариш приїздимо в табір із віддалі 600 миль. На двірці в Дітройті зустрічає нас завжди один із старших пластунів. Він відвозить нас у табір. Він теж відвозить нас після табору на двірець! Коли цього року прийшов час покидати табір, він був зайнятий іншою працею. Ми ждали нетерпеливо його приїзду. Турбувались, чи встигнемо на поїзд. Врешті він прийшов. Ми всіли в його авто. Та в поспіху ми змилили дорогу й заблудили. Довго блукали, а таки щасливо заїхали до Дітройту. Було вже запізно їхати на станцію, бо наш поїзд вже відійшов. Це сталося вперше в моєму житті, що я прогавив поїзд. Я зажурився, що станеться з нами далі. Наша пригода закінчилася щасливо: ми переночували в хаті братчика. На другий ранок ми всіли на перший поїзд, який завіз нас додому, до Сент Луїс у стейті Мізурі.

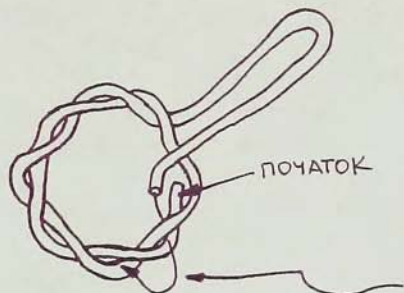
Новак — Юне Орля
Андрій Свищук

ПЕРСТЕНЬ ДЛЯ ХУСТИНИ

ГНУЧКИЙ ПРУТИК, ДРІТ ПОКРИТИЙ ПЛЯСТИКОМ АБО ПЛЯСТИКОВИЙ ПАСОЧОК ЗІГНУТИ ЯК НА РИСУНКУ

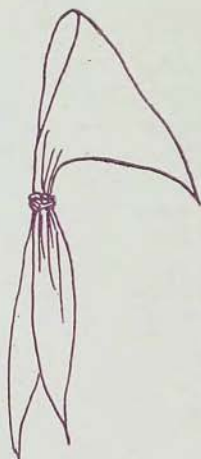

ДОВГИЙ КІНЕЦЬ ПРОПИХАТИ ВСЛІД ЗА ПОЧАТКОМ (ЗА СТРІЛКОЮ)

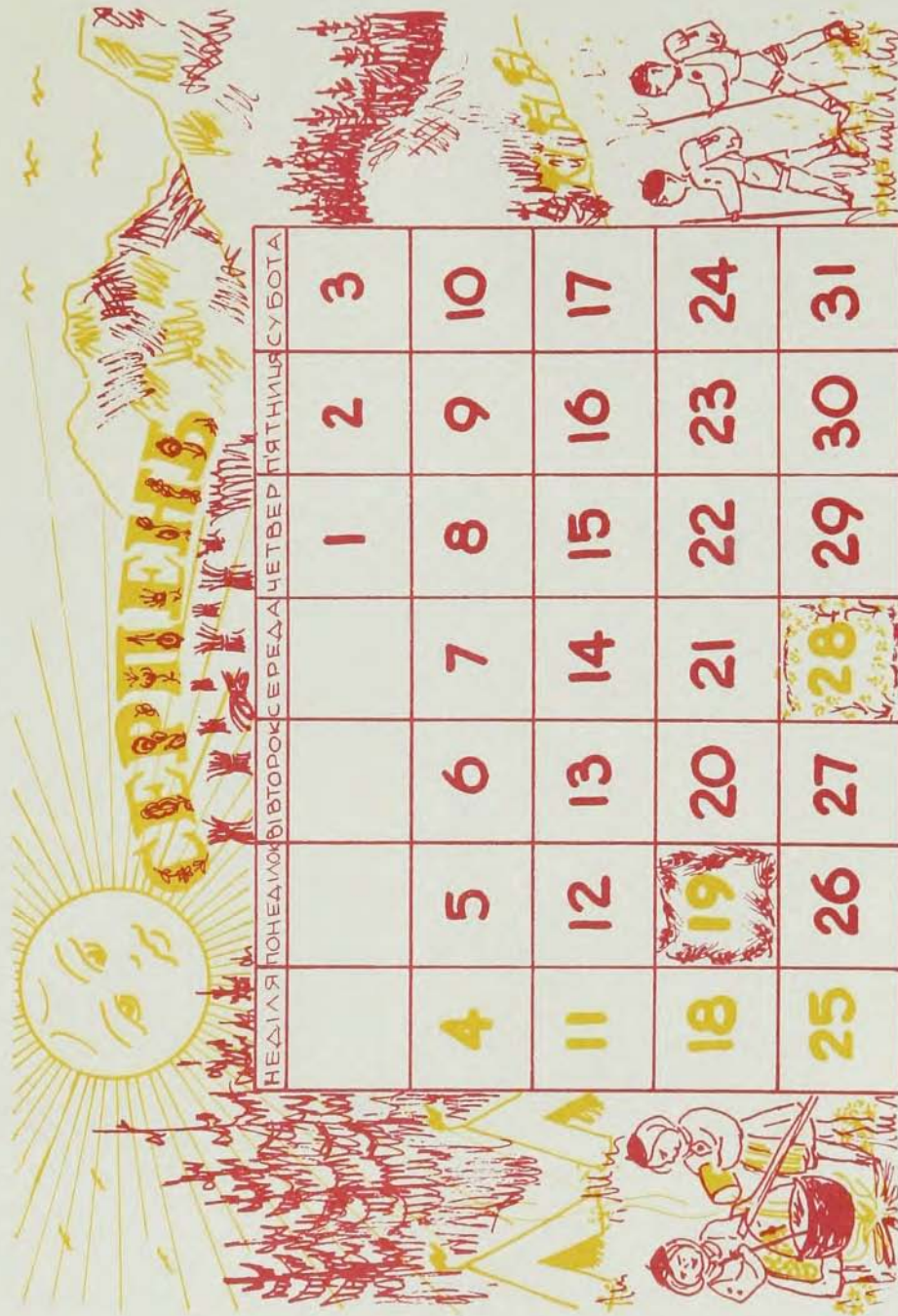

ГОТОВИЙ ПЕРСТЕНЬ

ПЕРСТЕНЬ НА ХУСТИНІ

Подав братчик Денис Беднарський

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31